

3. Czy w sytuacji gdy tylko niektóre z realizowanych celów mogą być traktowane jako szczególne w rozumieniu tych przepisów, podatnicy mogą domagać się całkowitego zwrotu spornego podatku czy jedynie tej jego części, która wśród wszystkich wydatków, które finansuje nie spełnia przesłanki szczególnego celu?
4. W przypadku gdyby, w zależności od odpowiedzi udzielonej na poprzednie pytania, system podatku na usługi użyteczności publicznej w zakresie dostawy energii elektrycznej był w całości lub w części niezgodny z zasadami opodatkowania energii elektrycznej przewidzianymi w prawie Unii, to czy art. 18 ust. 10 akapit 2 dyrektywy z dnia 27 października 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że do dnia 1 stycznia 2009 r. przestrzeganie minimalnego poziomu opodatkowania przewidzianego w tej dyrektywie stanowiło jedyny, wśród zasad opodatkowania energii elektrycznej przewidzianych w prawie Unii, obowiązek nałożony na Francję?.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz.U. L 76, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG (Dz.U. L 9, s. 12).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 3 marca 2017 r. – UAB Aviabaltika/BAB Ūkio bankas

(Sprawa C-107/17)

(2017/C 161/14)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: UAB Aviabaltika

Druga strona postępowania kasacyjnego: BAB Ūkio bankas

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 5 dyrektywy 2002/47⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek ustanowienia przepisów prawa, które przewidują, że zabezpieczenie finansowe nie wchodzi w skład aktywów pozostałych po ogłoszeniu upadłości przyjmującego zabezpieczenie (banku w stanie likwidacji)? Innymi słowy, czy państwa członkowskie są zobowiązane do ustanowienia przepisów prawa wymagających, by przyjmujący zabezpieczenie (bank) de facto był w stanie zaspokoić swoje roszczenie zabezpieczone przez zabezpieczenie finansowe (środki zgromadzone na rachunku banku oraz prawo do wysuwania roszczeń z tytułu tych środków), pomimo faktu, że zdarzenie uprawniające do egzekwowania wystąpiło po wszczęciu postępowania likwidacyjnego w odniesieniu do przyjmującego zabezpieczenie (banku)?
- 2) Czy zgodnie z wykładnią systemową art. 4 ust. 1 i 5 dyrektywy 2002/47 należy interpretować w ten sposób, że przepisy te przyznają dającemu zabezpieczenie prawo do żądania, by przyjmujący zabezpieczenie (bank) przede wszystkim uzyskał zaspokojenie swojego roszczenia, zabezpieczonego przez zabezpieczenie finansowe (środki zgromadzone na rachunku banku oraz prawo do wysuwania roszczeń z tytułu tych środków), poprzez wykorzystanie zabezpieczenia finansowego i, odpowiednio, nakładają na przyjmującego zabezpieczenie obowiązek nadania skuteczności takiemu żądaniu, pomimo wszczęcia względem niego postępowania likwidacyjnego?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie i zaspokojenia roszczenia przyjmującego zabezpieczenie przez dającego zabezpieczenie, które to roszczenie jest zabezpieczone przez zabezpieczenie finansowe, poprzez wykorzystanie innych aktywów dającego zabezpieczenie, czy przepisy dyrektywy 2002/47, w szczególności jej art. 4 i 8, należy interpretować w ten sposób, że dający zabezpieczenie powinien być wyłączony z zastosowania zasady równego traktowania wierzycieli przyjmującego zabezpieczenie (banku) w postępowaniu likwidacyjnym oraz że, w celu odzyskania zabezpieczenia finansowego, dającemu zabezpieczenie należy przyznać priorytetowe traktowanie względem pozostałych wierzycieli w postępowaniu likwidacyjnym?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych (Dz.U. 2002, L 168, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 3 marca 2017 r. – UAB „Enteco Baltic”/Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-108/17)

(2017/C 161/15)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UAB „Enteco Baltic”

Strona pozwana: Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 143 ust. 2 dyrektywy VAT ⁽¹⁾ to należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by organ podatkowy państwa członkowskiego odmówił zastosowania zwolnienia przewidzianego w art. 143 ust. 1 lit. d) wyżej wymienionej dyrektywy wyłącznie z tej przyczyny, że w chwili importu dostawa towarów przeznaczona była dla określonego podatnika VAT, w związku z czym w zgłoszeniu przywozowym został podany jego numer identyfikacyjny VAT, jednakże – w wyniku późniejszej zmiany okoliczności – towary zostały przetransportowane do innego podatnika VAT, przy czym organ publiczny otrzymał pełne informacje o tożsamości rzeczywistego nabywcy?
- 2) Czy, w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie, art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT można interpretować w ten sposób, że dokumenty [e-AD (elektroniczny dokument administracyjny), listy przewozowe oraz potwierdzenia e-ROR (elektroniczny raport odbioru)], których wiarygodność nie została obalona, potwierdzające przetransportowanie towarów ze składu podatkowego znajdującego się na terytorium jednego państwa członkowskiego do składu podatkowego znajdującego się w innym państwie członkowskim, mogą być uznane za wystarczające dowody na okoliczność przetransportowania towarów do innego państwa członkowskiego?
- 3) Czy art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by organ podatkowy państwa członkowskiego odmówił zastosowania zwolnienia przewidzianego w tym przepisie, jeżeli prawo do rozporządzania towarami zostało przeniesione nie bezpośrednio na nabywcę towarów, lecz za pośrednictwem wskazanych przez niego osób (przedsiębiorstwa transportowe/składy podatkowe)?
- 4) Czy praktyka administracyjna, w ramach której interpretacja tego, co należy uważać za przeniesienie prawa do rozporządzania towarami oraz jakie dowody należy przedłożyć na udokumentowanie tegoż przeniesienia, różni się w zależności od tego, czy zastosowanie ma art. 167 czy też art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT – jest niezgodna z zasadą neutralności VAT i zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań?